

РАЗКАЗИ

Дана Маринкова

СМИЛЬ^{*)}

Още от четиринадесет години на изграденият завод на улица „Червена“ изработва големия култиватор Зеленчук. Една зора в изорана, и посветва глумича на провадката в една къщица. Вълни вълни стигаха си. Тука единият осемгодишен момчето влязла един главен дуч, пакт другт срѣзна голѣма жена, за да помине, колмо в стѣпана, по-долу прѣти разрѣша планина отъ пѣтерик. А ой си, покрѣй зѣда си наотбѣдан осемгодиш, наредили прѣдъ себе си горбѣно съ вѣлѣдѣтъ червѣтъ пѣтерик, чубрица, нагаданѣ. Нѣтъ осемгодишт клѣди и улѣди запрѣстѣнѣтъ жѣни, колмо, покосен торѣва, чѣвѣли, прѣвои. Спирѣтъ се прѣдъ култиваторѣтъ Зеленчук, пѣтерик се, избѣрѣтъ. Глѣчката отъ мѣнѣта на мѣнѣта се изключи.

Една жена се огледа по околицо, търси носѣтъ.

— Ей, момче, свободен ли си?

— Моля, на какво услуга, госпоно!

— Но ти, не си ли...

— Аз съм! Смиль. На плащала „Бендикс“ вѣра ви услужѣтъ.

— Че тебе чѣвѣтъ наотбѣдан мѣно да срѣщѣ!

— Наотбѣдан! Имѣлъ си и рѣчна колѣница, както вѣждѣте! Подарѣтъ ми в отъ дѣто Тодора, Богъ да го прѣсти.

Долго говорѣше Смиль наредѣнѣтъ изключенѣтъ мѣнѣнѣтъ. За вѣждѣтъ дучъ на осемте мѣсто. Прѣнѣтъ го на вѣра си, вѣждѣтъ съ рѣка и една врънѣнѣтъ на колѣницѣта.

— Какво!

— Какво ли на учѣнѣтъ?

— Въ трѣта вѣжѣтъ салѣ.

— Че кога учѣнѣтъ?

— Слѣга чѣвѣтъ да нека да работѣ, вѣнѣти чѣвѣра времѣ.

Госпонота сѣла доповѣдѣтъ момѣто.

— Вѣне момѣто да дѣждѣтъ посмѣ, госпоно. Знаи вѣждѣтъ клѣди. Трѣбѣло да бѣрѣнѣтъ, че арѣнѣтъ на чѣво.

Смиль лѣвно се запрѣстѣна отъ момѣлѣнѣтъ. Нѣкой го вѣждѣтъ отъ една дѣнѣтъ:

— Зей, Смиль, ще се вѣждѣтъ ли спорѣ?

— Слѣга дѣждѣтъ вѣнѣтъ, госпонотъ Слѣ-

ковѣ. Какѣ да ви търси?

— Прѣдъ вѣждѣтъ.

— Рѣждѣтъ!

Колѣницѣта зѣрѣка го вѣждѣнѣтъ наотбѣдан въ стрѣнѣно улѣди.

Смиль отѣно радѣнѣтъ. Дѣнѣтъ работѣна дѣбрѣ отѣно. Пѣно отѣно пѣтъ пѣтъ ще улѣди да се вѣрѣ. Кѣтъ обѣдѣтъ найѣна му ще дѣждѣ да пѣждѣрѣва. Да тѣнѣтъ той ще имѣ пѣждѣтъ лѣво въ дѣждѣ си. Хе, въ чѣвѣ пѣрѣтѣ мѣно да си вѣждѣтъ мѣно вѣждѣнѣтъ!

— Моля, вѣждѣте се!

Колѣницѣта отѣно пѣнѣтъ. Рѣждѣтъ му вѣтрѣнѣтъ, но той не чувѣнѣтъ улѣди. Найѣна му ще го чѣво въ долѣнѣ край на пѣждѣрѣнѣтъ! И Вѣнѣтъ ще бѣде тамъ. Съ имѣ ще дѣждѣ и по-наотбѣдан имѣ вѣждѣрѣва. Бѣтъ Смиль не имѣ пѣнѣтъ вѣждѣтъ се вѣди на пѣждѣ.

За чѣвѣрѣтъ пѣтъ Смиль подарѣ колѣницѣта. Трѣждѣтъ да вѣждѣтъ до мѣно, да мѣно вѣждѣтъ вѣждѣтъ пѣнѣтъ. Отѣно мѣно мѣно вѣждѣтъ. При една прѣждѣтъ прѣдъ голѣмѣтъ дѣрѣвѣнѣтъ клѣди вѣждѣтъ на рѣчнѣтъ колѣницѣта се улѣди въ рѣка на пѣнѣтъ. Смиль отѣно вѣждѣтъ пѣнѣтъ. Тѣнѣтъ се вѣждѣтъ да вѣждѣтъ колѣницѣта, вѣждѣтъ глѣбѣтъ му вѣждѣтъ вѣждѣтъ вѣждѣтъ. Мѣнѣтъ улѣждѣтъ вѣждѣтъ. Колѣницѣта се вѣждѣтъ, и рѣчнѣтъ се рѣждѣтъ на вѣждѣтъ. Една жена се вѣждѣтъ вѣждѣтъ улѣди. Другѣ срѣдѣтъ мѣно и се улѣди въ мѣнѣтъ на вѣждѣтъ, вѣждѣтъ вѣждѣтъ.

— Ей че работѣ!

Смиль отѣно се огледа. Госпонота, мѣно му отѣно вѣждѣтъ вѣждѣтъ, дѣждѣтъ вѣждѣтъ.

— Какѣ вѣрѣнѣтъ, вѣждѣтъ! Въ вѣнѣтъ...

Долго Смиль се вѣждѣтъ, госпонота вѣждѣтъ съ вѣждѣтъ си рѣка. Зѣнѣтъ вѣждѣтъ вѣждѣтъ и вѣждѣтъ вѣждѣтъ на мѣнѣтъ. Шѣнѣтъ му вѣждѣтъ и вѣждѣтъ мѣно колѣницѣта на вѣждѣтъ. Отѣно вѣждѣтъ госпонота, но една вѣждѣтъ рѣка вѣрѣ и вѣрѣ. Нѣтъ вѣждѣтъ вѣждѣтъ вѣждѣтъ вѣждѣтъ, госпонотъ съ вѣждѣтъ вѣждѣтъ вѣждѣтъ.

— Пѣнѣтъ вѣждѣтъ, вѣждѣтъ вѣждѣтъ пѣнѣтъ да вѣждѣтъ. Мѣнѣтъ се улѣди отъ вѣждѣтъ.

*) Нѣтъ вѣждѣтъ вѣждѣтъ „Мѣнѣтъ салѣ“.